24-06-16 ಪ್ರಾತಃಮುರುಳಿ ಓಂಶಾಂತಿ "ಮಾತೇಶ್ವರಿ" ರಿವೈಜ್- 15-12-63 ಮಧುಬನ

(ಮಾತೇಶ್ವರಿಜೀಯವರ ಪುಣ್ಯಸ್ಮೃತಿ ದಿವಸದಂದು ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜಗದಂಬಾ ಮಾತೆಯವರ ಮಧುರ ಮಹಾವಾಕ್ಯಗಳು)

"ಕರ್ಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ- ಸುಖ ಮತ್ತು ದುಃಖದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿದೆ"

ಮನುಷ್ಯನು ಇದನ್ನಂತು ತಿಳಿದಿದ್ದಾನೆ- ದುಃಖ ಮತ್ತು ಸುಖದ ಜೀವನವು ಕರ್ಮದ ಆಧಾರದಿಂದ, ಪ್ರಾಲಬ್ಧರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮೊದಲು ಕರ್ಮವಿದೆ, ಅದರ ಪ್ರಾಲಬ್ಧವೇನಿದೆ- ಅದು ದುಃಖ ಅಥವ ಸುಖದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಭೋಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಸುಖ ಮತ್ತು ದುಃಖದ ಸಂಬಂಧವು ಕರ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದಾಯಿತು. ಕರ್ಮವನ್ನು ಯಾರೂ ಸಹ ಹಣೆಬರಹವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ- ಹಣೆಬರಹದಲ್ಲೇನಿದೆಯೋ ಅದೇ ಆಗುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ದುಃಖ ಮತ್ತು ಸುಖವಿರುವ ಅದೃಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಭಗವಂತನು ಮಾಡಿದರು ಅಥವ ಮತ್ತ್ಯಾರೋ ಮಾಡಿದರು, ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲೇನಿರುತ್ತದೆಯೋ.... ಆದರೆ ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಹ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ- ಅದೃಷ್ಟವನ್ನೂ ಯಾರು ಮಾಡಿದರು? ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು(ಹಣೆಬರಹ) ಪರಮಾತ್ಮನು ಮಾಡಿದರೆ ಅಥವ ಮೊದಲೇ ಆಗಿತ್ತೇ? ಇಂತಹ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನಂತು ನಾನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆನು, ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ದುಃಖ ಮತ್ತು ಸುಖವನ್ನು ಭೋಗಿಸಬೇಕು. ದುಃಖ ಮತ್ತು ಸುಖವನ್ನು ರೂಪಿಸುವವರು ಪರಮಾತ್ಮನಂತು ಅಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೆ. ತನ್ನ ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವವರೂ ಸಹ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯು ತನ್ನದಾಯಿತು. ಏನನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಅದನ್ನು ತುಂಬಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೇಳಿಕೆಯಾಗಿದೆ, ಯಾರು ಮಾಡುವವರು ಅವರು ಪಡೆಯುವರು. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ- ಜೀವಾತ್ಮನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಶತ್ರು ಮತ್ತು ತನಗೆ ತಾನೇ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಭಗವಂತನು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ- ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಶತ್ರುವಾಗಿದ್ದೇನೆ ಅಥವ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದೇನೆ! ಜೀವಾತ್ಮನು ಸ್ವಯಂ ಶತ್ರು ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮಜೊತೆ ಮಿತ್ರತ್ವ ಮತ್ತು ತಮ್ಮಜೊತೆ ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರಾದರು? ಸ್ವಯಂ ಮನುಷ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವಾಗ ಈ ಮಾತು ಸಹ ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಿದೆ- ದುಃಖ-ಸುಖದ ಜವಾಬ್ದಾರನು ಸ್ವಯಂ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಅಂದಮೇಲೆ ಯಾರೇಕೆ ನಮಗೆ ದುಃಖವಾಗಲಿ ಎಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ! ಯಾವುದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಃಖವು ಬರುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಓಡಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಜಗಳ-ಹೊಡೆದಾಟಕ್ಕೂ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಅಂದಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವರದು ಅಕಾಲಮೃತ್ಯುವೂ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ, ಅದೂ ಸಹ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ- ಇದೇನಾಯಿತು ಎಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ? ಆಗ ನೋಡಿ- ಮನುಷ್ಯನು ಅದೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಭಗವಂತನನ್ನೂ ನಿಂದನೆ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಿಮ್ಮಮುಂದೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಏನಾಯಿತು, ಅಕಾಲಮೃತ್ಯುವೇ ಬಂದಿತು, ಅದನ್ನು ಭಗವಂತನು ಮಾಡಿದನೇ? ನನ್ನಮುಂದೆ ರೋಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಃಖವು ಬಂದಿತು, ಅದನ್ನು ಭಗವಂತನು ಮಾಡಿದನೇ? ಇದೇನು ಜಗಳ-ಹೊಡೆದಾಟ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿವೆ, ಅದೆಲ್ಲದರ ಕಾರಣವು ಭಗವಂತನು ಮಾಡಿದನೇ? ಅರೆ! ಭಗವಂತನನ್ನಂತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ದುಃಖಹರ್ತ-ಸುಖಕರ್ತ! ಆಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಯಾವಾಗ ಯಾವುದೇ ದುಃಖವು ಬಂದಿತೆಂದರೆ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶರೀರಕ್ಕೆ ರೋಗವುಂಟಾಯಿತು, ಆಗಲೇ ಹೇ ಭಗವಂತ! ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನೇ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಯಾರು ದುಃಖಕೊಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಕೊಟ್ಟರು ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಹೇಳಿರಿ. ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಡುವವರ ನೆನಪನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆ? ಇದನ್ನಂತು ಯೋಚಿಸಬೇಕು- ದುಃಖದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರ(ಭಗವಂತ) ನೆನಪು ಬರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಅವರಿಗಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ- ಇವರು ಅವರಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಇದನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತಾಗಿದೆ. ನೆನಪೂ ಸಹ ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅವರ ಸಂಬಂಧ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಮಾತಿನದಾಗಿದೆ, ದುಃಖ ಕೊಡುವ ಮಾತಿಗಾಗಿ ಇರುವುದಲ್ಲ.

ಈ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಇದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೆನೆಲ್ಲವೂ ಇದೆ, ಅದು ಬೇರೆಯದಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಮತ್ತ್ಯಾರೋ ಮೂರನೆಯವರಂತು ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ನಾನು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ನನ್ನ ರಚೈತ ಅಷ್ಟೇ. ಎರಡುವಸ್ತುಗಳಿವೆ ಅಲ್ಲವೆ. ಒಂದು ನಾನು, ಅವರ ರಚನೆ ಅಥವ ಅವರ ಸಂತಾನನೆಂದಾದರೂ ಹೇಳಿರಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ತಂದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ತಂದೆಯು ಜವಾಬ್ದಾರನೇ ಅಥವ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರನಾಗಿದ್ದೇನೆಯೇ? ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ನನ್ನಬಳಿ ದುಃಖವು ಬರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ನನಗೆ ಈ ರೀತಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ- ಭಹುಷಃ ಇದನ್ನೂ ಭಗವಂತನೇ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಅವರಿಗೇನು ಇಷ್ಟವೋ ಆಗಲಿ. ಆದರೆ ಆತ್ಮನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯೆನಿಸುತ್ತದೆ- ಅವರು ನನ್ನ ಸುಖದಾತನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಾರೆ- ಹೇ ಭಗವಂತನೇ ಈ ದುಃಖವನ್ನು ದೂರಮಾಡು.

ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಭಗವಂತನೇ, ನನ್ನ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಧೀರ್ಘಾಯಸ್ಸನ್ನಾಗಿ ಮಾಡು. ಆಯಸ್ಸಿಗಾಗಿಯೂ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ ಅಂದಾಗ ಆಯಸ್ಸಿಗಾಗಿಯೂ, ದುಃಖಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಶರೀರದ ರೋಗಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಯಾವುದೆಲ್ಲಾ ಜಗಳ-ಹೊಡೆದಾಟವೆನೆಲ್ಲವೂ ಇದೆಯೋ ಅಂತಹ ಅಶಾಂತಿಯ ಕಾರಣಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಆಗ ಭಗವಂತನಿಂದ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಹೀಗೂ ಇರುತ್ತಾರೆ, ಸ್ವಯಂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಭಗವಂತನೇ ಇವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮತವನ್ನು ಕೊಡಿ.... ಅಂದಾಗ ಮತವನ್ನೂ ಅವರಿಂದಲೇ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದಾಗ ಯಾವಮಾತಿನಿಂದ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನೇ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಅವರಬಳಿಯೇ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಯಾವ ಬೇಡಿಕೆಯನಿಡುತ್ತಾರೆ, ಅದರ ದಾತನು ಅವರಾದರಲ್ಲವೆ! ಅವರೇ ನಮಗೆ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರಿಂದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗುವ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯೂ ಅವರಬಳಿಯೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹದ್ದೇನೇ ಆಗುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- "ಓ ಮೈ ಗಾಡ್".

ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಯಾರೇ ತಿಳಿಯಲಿ ಅಥವ ತಿಳಿಯದಿರಲಿ, ಆದರೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಗಾಡ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾರು, ಏನಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಇದನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತಾಯಿತು- ಕೊನೆಗೂ ನಾವು ಯಾರನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅವರು ನಮ್ಮ ಈ ಎಲ್ಲಾ ದುಃಖಗಳೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವಿದೆ? ಅವರೇನು ದುಃಖದ ದಾತನೇ ಅಥವ ಅವರ ಸಂಬಂಧವು ಸುಖದೊಂದಿಗೆ ಇದೆಯೇ? ಇದಂತು ನಮ್ಮ ನೆನಪಿನಿಂದಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ- ಅವರದು ದುಃಖ ಕೊಡುವ ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ನಾವು ನೆನಪನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ? ಆದರೆ ದುಃಖದ ಸಮಯದಲ್ಲಂತು ಭಗವಂತನಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ, ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ- ಅವರಜೊತೆ ಸುಖದ ಸಂಬಂಧವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದೆ ಮತ್ತು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮತ್ತ್ಯಾವುದೋ ಆಗಿದೆ. ಈಗ ಮತ್ತ್ಯಾವುದೋ ಮೂರನೆಯದಂತು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಅವರು ಅಂದಾಗ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರನಾದೆನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಯಾವ ವಸ್ತುವಿಗಾಗಿ ನಾನು ನಿಮಿತ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ನಾನೇ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ದುಃಖಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ! ಅದನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವುದೂ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ನೋಡಿ- ಎಷ್ಟೊಂದು ಬುದ್ಧಿಹೀನತೆಯಾಗಿದೆ! ಯಾವ ವಸ್ತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಮುಕ್ತನಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ಅದನ್ನು ನಾನು ನನಗಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ- ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಮಾತಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲವೆ. ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ದುಃಖವಾಗಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಬಯಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಬಯಕೆಯೂ ನನ್ನದಲ್ಲ ಆದರೆ ನಾನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಅಂದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಬುದ್ಧಿಹೀನತೆಯಿದೆ. ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಅಂದಾಗ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದವನು, ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವುದೋ ವಸ್ತುವಿನದಾಗಿರಬಹುದು, ಮೊದಲು ಅದರಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲವೆ. ಅದರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ನನ್ನಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಅಂದಾಗ ಇದೇ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಾಗಿ ಮೊದಲು ಅನ್ವೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲವೆ ಆದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೆಂದರೆ- ಈ ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನೆಪವನ್ನು ಮಾಡುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ನನಗೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ, ಗೃಹಸ್ಥ-ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಸಂಭಾಲನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಅಥವ ಅದನ್ನು ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ... ಏನು ಮಾಡಲಿ... ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಸಂಭಾಲನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಂತು ದುಃಖಿಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ನಾನೇ ನನ್ನ ದುಃಖದ ರೂಪವಾಗಿಬಿಟ್ಟೆನು, ನನ್ನ ಗೃಹಸ್ಥ, ನನ್ನ ಪರಿವಾರ..... ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾನು ದುಃಖದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದಾಗ ಮೊದಲು ಅದರ ಅನ್ವೇಷಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಅದರಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು- ಯಾವ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಅದರಿಂದ ದುಃಖಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಅದರಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಂತು ಇರಬೇಕು- ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ದುಃಖಿಯಾಗುತ್ತೇನೆಯೇ ಅಥವ ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಸುಖದ ಮಾತಿದೆಯೇ ಅಥವ ಸುಖವು ನನಗಾಗಿ ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಅಥವ ಮತ್ತೇನಿದೆ? ಇದರಬಗ್ಗೆಯೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಂದಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೆ- ಯಾವ ವಸ್ತುವು ತಮ್ಮ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ, ಆ ದುಃಖವನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿಗೊಳಿಸುವ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ಯಾವುದಾಗಿದೆ! ಏಕೆ ಆಯಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಸಹ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿ- ಪಾಪ! ಎಷ್ಟೊಂದುಮಂದಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದವರಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ- ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಹೇಗೆ ಮಾಡಲಿ, ನನ್ನ ಗೃಹಸ್ಥ-ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದೇ. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ- ಇಷ್ಟು ದುಃಖಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿಯು ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಒಂದೇಸಾರಿ ದೂರವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು, ದುಃಖದಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಅದೇ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತಿಳಿಸುತ್ತೇವೆ- ಇದು ಅನುಭವ ಮಾಡುವ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭವವಾಯಿತು, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಬರುತ್ತದೆ- ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾವರೀತಿಯಿಂದ ಸುಖದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಬಹಳಕಾಲದಿಂದ ಯಾವ ಆಶೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ, ಈಗ ಆ ಸುಖದಾತನು ಸ್ವಯಂ ನಮಗೆ ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ- ಹೇ ಮಕ್ಕಳೇ, ನೀವು ದುಃಖಿಯೇಕೆ ಆಗಿದ್ದೀರಿ? ಕಾರಣವಂತು ನೀವೇ ಆಗಿದ್ದೀರಿ ಆದರೆ ಯಾವಮಾತಿನ ಕಾರಣದಿಂದ ದುಃಖವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಕರ್ಮವು ಹಾಗಾಯಿತು ಅದರಿಂದ ದುಃಖದ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಯಾವ ಮಾತಾಗಿದೆ, ಅದನ್ನು ಬಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಇಷ್ಟೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ. ಆದರೂ ಸಹ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ- ಇಷ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪಾಪ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೇ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ- ಅಹೋ ಮಾಯೆ! ಒಂದೇಸಾರಿ ಮಾಯೆಯು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಯಾವ ವಸ್ತುವಿಗಾಗಿ ಇಡೀದಿನದಲ್ಲಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಅದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸನ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ತಂದೆಯು ಬಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸನ್ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ- ಮಕ್ಕಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಾಗಿದೆ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕುಳಿತು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ನಮಗೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ, ಏನು ಮಾಡುವುದು!

ತಂದೆಯು ಸ್ವಯಂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ನಾನೀಗ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ದುಃಖವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ನಿಮಗೆ ಸುಖದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಗಾಯನವೂ ಇದೆ- ದುಃಖಹರ್ತ ಸುಖಕರ್ತ. ಎಂದೂ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ- ಇಂದು ದುಃಖಹರ್ತ ಸುಖಕರ್ತ. ಅಂದಮೇಲೆ ತಂದೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ- ಮಕ್ಕಳೇ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ದುಃಖವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡುಉದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನಲ್ಲವೆ, ಅದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ದುಃಖಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಷ್ಟವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ನಾನೇನು ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ, ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ, ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಪುರುಷಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿರಿ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ದುಃಖವನ್ನು ನಷ್ಟಮಾಡಿಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ದುಃಖಗಳನ್ನೇ ನಷ್ಟಮಾಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಅದನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿರಿ ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ವಸ್ತುವಲ್ಲವೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇಂತಹ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ- ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾವೇನೋ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಸಮಯವು ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದರೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಅರೆ ಭಾಯಿ! ತಿನ್ನಿಸುವುದು-ಕುಡಿಸುವುದೇನೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಿವೆಯೋ, ಅದೇ ಕರ್ಮದಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ಖಾತೆಯಲ್ಲಂತು ನೀವು ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ, ಅದರಿಂದಲೇ ದುಃಖಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಯಾವಾಗ ಒಂದುಕಡೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ- ದುಃಖದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದುಕಡೆ- ಇವೆಲ್ಲಾ ದುಃಖಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸ್ವಯಂ ತಂದೆಯೇ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ನೋಡಿ- ಕೆಲವರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ! ಇದೇರೀತಿ ಕೆಲವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ- ಈ ಹಣ, ಸಂಪತ್ತು, ಈ ಶರೀರವೇ ಮಾಯೆಯಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಿಂತಹ ಉಪಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಯೋಚಿಸುತಾರೆ- ನಾವು ಇದರಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿಬಿಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ರಚನೆಯೇನು ಅನಾದಿಯಾಗಿದೆ, ಅದೇನೂ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಸ್ತುವು ಬಂದಿದೆ, ಅದನ್ನೇ 5 ವಿಕಾರಗಳೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಯೆಯೆಂದು ವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಕಾರವೆಂದರೆ ಯಾವುದೋ ಶರೀರವಲ್ಲ, ಸಂಸಾರದ ವಿಕಾರವಲ್ಲ, ಧನ-ಸಂಪತ್ತು ವಿಕಾರವಲ್ಲ. ವಿಕಾರವೇ ಒಂದು ಬೇರೆವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ಅದು ಬಂದನಂತರ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ದುಃಖದ ಕಾರಣವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಆತ್ಮದ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪತ್ತು-ಧನ ಮುಂತಾದವೇನೆಲ್ಲವೂ ಇದೆಯೋ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದ, ಇದೆಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಬಾಬಾರವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ನಾನು ಈ ರಚನೆಯನ್ನೇನು ರಚಿಸಿದೆನು ಅದು ಅನಾದಿ, ಅದೇನು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ನೀವಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮತ್ತ್ಯಾವುದೋ ಅಂತಹ ವಸ್ತುವು ಬಂದಿದೆ. ಅದು ಬೇರೆವಸ್ತುವಾಗಿದೆ, ಇದು ಮಾಯೆಯ 5 ವಿಕಾರವಾಗಿದೆ. ಈಗ ನೀವು ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಿ. ಕೆಲವರಂತು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ- ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಭಗವಂತನೇ ಕೊಟ್ಟರು ಆದರೆ ಭಗವಂತನಂತು ಸುಖದ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕಲ್ಲವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀವು ವಿಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ತಂದೆಯ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದೀರಿ ಅಂದಮೇಲೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತೀರೆಂದರೆ, ಮತ್ತೆ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಮತ್ತೆ-ಮತ್ತೆ ಬನ್ನಿರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಇಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದನಂತರ ಮಾತೇ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲವೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದು ತನ್ನಜೀವನಕ್ಕಾಗಿಯೇ

ಬಯಕೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ, ಅದರ ಕಾರಣವೂ ಯಾವುದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಅದರ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಈ ರೀತಿಯೆನ್ನಬಾರದು- ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಅಥವ ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ.... ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ- ಇದಂತು ಮುದುಕರ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಅರೆ! ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುದುಕರಿಗೇ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲ! ಮುದುಕರು ಎಂದರೆ ಅವರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಯಾರು ಉಲ್ಟಾ ಏಣಿಯನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಳಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅದನ್ನು ಹತ್ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿ ಸಂಭಾಲನೆ ಏಕೆ ಮಾಡಬಾರದು! ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ- ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೂಲವೇನಾಗಿದೆ, ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಾಗಿದೆ, ಅದನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿಮಾಡುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ತಂದೆ (ಭಗವಂತ) ಯಾರು ಎಲ್ಲರ ಪಿತನಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಕೇವಲ ತಂದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವ ಮಾತೇನಲ್ಲ. ಅವರಿಂದ ನಮಗೇನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಭಗವಂತನು ಸ್ವಯಂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ- ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರೇ ನನ್ನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಈಗ ಅದೇ ಗತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಆದರೆ ಆದರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ಕೆಲವರಂತು ಇದ್ದಾರಲ್ಲವೆ. ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಇವರಿಂದಲೂ ಕೆಲವರಂತು ಹೊರಬರಲಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡುಬಿಡಲಿ. ಒಳ್ಳೆಯದು-

ಮಧುರ ಬಾಪ್‌ದಾದಾ ಹಾಗೂ ಮಮ್ಮಾರವರ ನೆನಪು-ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಸುಪ್ರಭಾತ.

ವರದಾನ:- ಈ ಹಳೆಯ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ವಿದೇಶವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಇದರಿಂದ ಉಪರಾಂ ಆಗಿರುವಂತಹ ಸ್ವದೇಶಿ ಭವ

ಹೇಗೆ ಕೆಲವು ಜನರು ವಿದೇಶಿವಸ್ತುವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ದೇಶದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೇರೀತಿ ತಾವುಗಳಿಗಾಗಿ ಈ ಹಳೆಯಪ್ರಪಂಚವೇ ವಿದೇಶವಾಗಿದೆ, ಇದರಿಂದ ಉಪರಾಂ ಆಗಿರಿ ಅರ್ಥಾತ್ ಹಳೆಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳಿವೆ, ಸ್ವಭಾವ-ಸಂಸ್ಕಾರವಿದೆಯೋ, ಅದರಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಕರ್ಷಣೆಯಾಗಬಾರದು. ಸ್ವದೇಶಿಯಾಗುವುದು ಅರ್ಥಾತ್ ಆತ್ಮಿಕರೂಪದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠದೇಶವಾದ ಪರಮಧಾಮ ಮತ್ತು ಈ ಈಶ್ವರೀಯ ಪರಿವಾರದ ಲೆಕ್ಕದಿಂದ ಮಧುಬನ ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು- ಇದರ ನಶೆಯಲ್ಲಿರಿ.

ಸ್ಲೋಗನ್:- ಗೊಂದಲಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸದಾ ಮಿಲನದ ಮೇಳದಲ್ಲಿರಿ.